

התפילין של ריבון העולמים הוא סוד הכתר שעל גבי שם הוי"ה

תְּפִלִּין דְּמֵאֵרֵי עֲלְמָא, כְּתָר הנה התפילין של ריבון העולמים הוא סוד

הכתר שעל גבי שם הוי"ה (יהל אור). **וּמֵאֵי נִיהוּ כְּתָר דְּמֵאֵרֵי**

עֲלְמָא [תלז] ומי הוא ריבון העולמים. **יְהוָה ה' דְּאִיהוּ: י' חֲכָמָה. ה'**

בִּינָה. ו' תְּפִאָרֶת. כָּלִיל שֵׁית סְפִירָן. ה' מַלְכוּת אלא הוא

שם יהו"ה, דהיינו י' חכמה, ה' בינה, ו' ז"א הכולל שש ספירות חג"ת נה"י, ה' מלכות,

והתפילין שלו הוא הכתר שמעליו. **וּבְגִין דָּא (שמואל ב ז) וּמֵי כְּעִמְךָ**

בְּיִשְׂרָאֵל, (דברים ד) בִּי מִי גוֹי גָּדוֹל אֲשֶׁר לֹא אֱלֹהִים קָרְבִים

אֵלָיו, כִּי אֱלֹהֵינוּ בְּכָל קְרָאֵנוּ אֵלָיו. אַרְבַּע קְרָאֵי, כָּלָהוּ

רְשִׁימִין בְּכ' ומשום כך יש בתפילין שלו את הפסוקים של ומי כעמך וגו' כי מי גוי

וגו', [תלז] דהיינו שבכל ד' הפסוקים האלו רשומים באות כ' שהוא סוד הכתר הכולל כ'

אור הרשב"י

היום. אמר להם הקדוש ברוך הוא לישראל: אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם; אתם עשיתוני חטיבה אחת בעולם, שנאמר: שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. ואני אעשה אתכם חטיבה אחת בעולם, שנאמר: ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. אמר ליה רב אחא בריה דרבא לרב אשי: תינח בחד ביתא, בשאר בתי מאי? – אמר ליה: כי מי גוי גדול ומי גוי גדול אשר יקרא או הנסה אלהים ולתתך עליון. – אי הכי נפיש ליה טובי בתי! אלא: כי מי גוי גדול ומי גוי גדול דדמיין להרדי – בחד ביתא, אשר יקרא ישראל ומי כעמך ישראל בחד ביתא, או הנסה

משמרות הוי הלילה ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי, שנאמר: ה' ממרום ישאג וממעון קדשו יתן קולו שאוג ישאג על נוהו, וסימן לדבר: משמרה ראשונה – חמור נוער, שניה – כלבים צועקים, שלישית – תינוק יונק משדי אמו ואשה מספרת עם בעלה. [תלז] היהל אור גורם ומאי ניהו מארי עלמא. [תלז] כדאיתא בברכות דף ו' עמוד א' אמר ליה רב נחמן בר יצחק לרב חייה בר אבין: הני תפילין דמרי עלמא מה כתיב בהו? אמר ליה: ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ. ומי משתבח קודשא בריך הוא בשבחייהו דישראל? – אין, דכתיב: את ה' האמרת היום וכתוב וה' האמריך

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

ספירות של אור ישר ואור חוזר, רָזָא דְאֵת כִּי יִי. דְאֵיהִי יִי מִן
 יְאֵהוּדוֹנָהי, (במדבר ז) עֶשְׂרָה עֶשְׂרָה חֶפֶף בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ, כִּי
 מִן כֶּתֶר, כְּלִילָא מֵעֶשֶׂר סְפִירָאן, כְּלִילָן מֵעִילָא לְתַתָּא,
 וּמֵעֶשֶׂר סְפִירָאן מִתַּתָּא לְעִילָא וסוד אות כ' הוא י' י', מצירוף
 יאהדונה"י שהם בסוד 'עשרה עשרה חכף בשקל הקדש', דהיינו שהוא כולל י' ספירות
 מלמעלה למטה באור ישר, ועוד י' ספירות ממטה למעלה באור חוזר.

העשרים ספירות של הכתר הוא סוד 'והמים אשר מעל השמים'
 וְאֵלֵין אֵינוֹן, (תהלים קמח) וְהַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל הַשָּׁמַיִם, מַיִם
 עֲלִיוֹנִים זְכָרִים, מַיִם תַּחְתּוֹנִים נְקִבּוֹת ואלו העשרים
 ספירות של הכתר הוא סוד 'והמים אשר מעל השמים', דהיינו שיש מים עליונים זכרים שהם
 י"ס דאור ישר, ומים תחתונים שהם י"ס דאור חוזר. וְעֲלִיָּהּ אָמַר רַבִּי
 עֲקִיבָא לְתַלְמִידָיו, כְּשֶׁתִּגִּיעוּ לְאַבְנֵי שֵׁשׁ טְהוֹר, אֵל
 תֹּאמְרוּ מַיִם מַיִם, שְׁמָא תִּסְתַּכְּנוּ בְּנַפְשְׁכֶם. דְּלֹא אֵינוֹן
 מַיִם כְּמִשְׁמַעֵן. אֲלָא אֵיהוּ אֹר נּוֹבַע. וּבְגִין דָּא, אֲדָמּוּ
 לְמַיִם נּוֹבְעִים ולכן אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל
 תאמרו מים מים שמה תסתכנו בנפשכם, [תלז] דהיינו שהמים העליונים והתחתונים שהם

אור הרשב"י

אלהים - בחד ביתא, ולתתך עליון - בחד
 ביתא, וכולהו כתיבי באדרעיה.
 [תלז] כדאיתא בחגיגה דף יד עמוד ב' תנו
 רבנן: ארבעה נכנסו בפרדס, ואלו הן: בן עזאי,
 ובן זומא, אחר, ורבי עקיבא. אמר להם רבי
 עקיבא: כשאתם מגיעין אצל אבני שיש טהור
 אל תאמרו מים מים! משום שנאמר דובר
 שקרים לא יכון לנגד עיניו. בן עזאי הציץ ומת,

הלימוד היומי

בסוד אות י' כדמות אבן שיש לבנה וטהורה, אל תאמרו שהם כשאר המים שמצד החסד לבד, מאחר שאין הם כסוד מים שבחסד אלא הם אור נובע ממעין החכמה, ומשום כך הם דומים למים הנובעים שמצד החסד. **וְהָאֵי נְהוּרָא לִית לִיה פְּסָק, וְלֹא קְצוּץ, וּפְרוּד. וּבְגִין דְּאֵינוּן מְכַתֵּר, אֶתְקַרְיָאן שְׂאִין לָהֶם סוּף, דְּכַתֵּר אֵין סוּף אֶתְקַרְיָ** והנה זה האור דחכמה אין בו הפסק וקיצוץ ופירוד כלל מאחר שהוא נמשך מהכתר, ומשום כך הם סוד מים שאין להם סוף מאחר שהם מהכתר שמתלבש בו הא"ס. (ע"כ רעיא מהימנא).. ♦ (דף נ"ח ע"ב)

מסביר מדוע בפסח נאמר אשה ובשבעות לא

וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה לְרִיחַ נִיחַח לַיִ. (במדבר כח) תָּא חַיִּי,
בְּפֶסַח פְּתִיב, וְהִקְרַבְתֶּם אִשָּׁה עֹלָה לַיִ.
וְהָכָא לָא פְּתִיב אִשָּׁה, (דְּהָא פְּיוּמָא דָּא אִשָּׁה לָא פְּתִיב בֵּיה) אֶלָּא
וְהִקְרַבְתֶּם עוֹלָה. מֵאֵי טַעְמָא הנה נאמר בקרבן מוסף של חג השבועות והקרבתם וגו', ובא וראה שהנה בפסח נאמר והקרבתם אשה וגו' וכאן בשבועות לא נאמר אשה אלא נאמר 'והקרבתם עולה' וקשה מה הטעם לכך. **יּוֹמָא דָּא, יּוֹמָא דְּעֵיילַת פְּלָה לְחַפָּה אִיהוּ. וַיִּשְׂרָאֵל מָנוּ יּוֹמִין דְּדַכְיוּ. יּוֹמִין וְשָׁבוּעִין** אלא זה היום של חג השבועות הוא יום שהכלה השכינה נכנסת

אור הרשב"י

עליו הכתוב אומר יקר בעיני ה' המותה לחסידיו. בן זומא הציץ ונפגע, ועליו הכתוב אומר דבש מצאת אכל דרך פן תשבענו

והקאתו. אחר קיצוץ בנטיעות. רבי עקיבא יצא בשלום.

הלימוד היומי

לחופה בכדי להתייחד עם ז"א, ובזה ישראל מונים לטהרתה מ"ט ימים ושבועות, ואת־כָּלִילוֹ וְעָאֵלוּ בְיוֹמֵי דְדַכְּיוּ. וְהִיא נִפְקַת מִכָּל סִטְרָא בִישָׁא, וְנִטְרַת יוֹמֵי דְכְּיוּ כְּדָקָא חַוֵּי וּבִזְהָהּ נִכְלָלִים וּנְכַנְסִים בִּימֵי הַטְהָרָה וְעִ"כ הַמְלָכוֹת יוֹצֵאת מִכָּל אַחִיזוֹת הַסִּט"א, וְאִזּוּ הִיא שׁוֹמֵרַת אֶת יְמֵי הַטְהָרָה כְּרֵאוּי, עַד שְׁבַלִּיל שְׁבֻעוֹת הִיא נִטְהַרַת בְּמֵי הַמְקוּוּהָ שֶׁל הַבֵּינָה. וְרָזָא דָּא, מִלְּפָא טַעַם בְּתוּלָה טַעִים, בְּגִין כִּד לָא פְּתִיב בִּיהַ אִשָּׁה וְסוּד הַדְּבַר הוּא שֶׁהַמֶּלֶךְ טוֹעַם טַעַם בְּתוּלָה, דְּהֵינּוּ שֶׁהַמְלָכוֹת הִיא בְּתוּלָה וְאִין אִישׁ יוֹדַע אוֹתָהּ, וּמִשׁוּם כֵּךְ בְּשֻׁבוֹת לֹא נֵאמַר 'אִשָּׁה' מֵאַחַר שְׁבֻזָּה הִיא מִשְׁמַע שֶׁהַמְלָכוֹת הִיא אִשָּׁה שְׂאִישׁ יֹדְעָה. דְּהֵא אֲחֵרָא לָא קָרִיב לְמִשְׁפָּנָא, וְהֵא אֲתֶרְחַק מִתְּמָן וְכֵן עוֹד טַעַם יֵשׁ בְּדַבְּרֵי, וְהוּא מֵאַחַר שֶׁאִשָּׁה הוּא לְשׁוֹן אִישִׁים שֶׁהֵם הַמְּלָאכִים, וְאִין רֵאוּי לְהִזְכִּירֵם בִּיחּוּד שֶׁל שְׁבֻעוֹת מֵאַחַר שֶׁשׁוּם בַּחִינָה אַחֲרַת לֹא מִתְקַרְבַת אֶל יִיחּוּד הַמְּלָכוֹת הַנִּקְרָאוֹת מִשְׁכֵּן, כִּי בִּיחּוּד כּוֹלֵם מִתְרַחֲקִים מִשֵּׁם. וְעַל דָּא אִישִׁים לָאוּ הָבָא, וְלָאוּ אֲצִטְרִיכוּ לְהָבָא, וְיִשְׂרָאֵל מְרַחֲקֵן אִינוּן מִן סִטְרָא בִישָׁא וְלִכֵּן הַמְּלָאכִים הַנִּקְרָאִים אִישִׁים הֵם לֹא כֵּאֵן מֵאַחַר שֶׁלֹּא צְרִיךְ אוֹתָם, אִמְנֵם יִשְׂרָאֵל הַמְּרוּחֲקִים מֵהִצֵּר הַרַע שֶׁהִיחּוּד נַעֲשֵׂם עַל יָדָם אִזּוּ הֵם יִכּוֹלִים לְהַנּוֹת מִזּוּ הַקְּדוּשָׁה (רמ"ק). וּמִנְּן יוֹמֵי דְדַכְּיוּ, יוֹמֵי וְשְׁבֻעֵי, וְאֶת־כָּלִילוֹ וְעָאֵלוּ בְיוֹמֵי דְדַכְּיוּ. אָמַר רַבִּי אֲבָא, עַד־יֵין צְרִיכִין אֲנִן לְפִתְחָא דָּא לְמִפְתָּח אִמַר רַבִּי אֲבָא הֵנָּה עֵדִין אֲנִי צְרִיכִים לְפִתּוּחַ וּלְחֹדֶשׁ דְּבָרִים בּוּזָה הַחִידוּשׁ הַזֶּה.